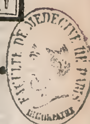
61.

DEO OPTIMO MAX.

UNI ET TRINO,

VIRGINI DEI-PARÆ, ET S. LUCÆ, Orthodoxorum Medicorum Patrono.

QUÆSTIO MEDICO-CHIRURGICA.

QUODLIBETARIIS DISPUTATIONIBUS, manè discutienda in Scholis Medicorum, die Jovis duodecimâ mensis Aprilis, Anno Domini M. DCC. LXIV.

M. JULIANO BUSSON*, Doctore Medico, Præside.

Num in resecandis Artubus, carnis segmina reservare, satiùs?

I.

HAUD infrequens humani corporis Artus resecandi necessitas, quò cæteræ partes sartæ incolumesque serventur. Accidat membrorum ossibus fractura ἀλφίτηδον; eorumdem musculis inflammatio, arteriis nothum aneurysma, superveniatque sphacelus; denegato Amputationis auxilio, cita mors occurrit. Insanabilis exedat ossa caries, vigebit lenta febris, alvi profluvium, macies & alia symptomata ab intùs suscepto purè oriunda, donec, rescissum sit membrum mali fomes. Summâ frigoris vi quis corripiatur, ita quandoquè frigescent extremorum liquida, ut penitùs coacta fuerint atque concreverint; sic desinente eorum cùm intestino tùm progressivo motu accersitur necrosis; sic in algidis regionibus hyeme plurimi per nivem & glaciem iter facientes, vel in iis pernoctantes, naribus, digitis, pedibus orbi facti sunt; & nisi siderata pars à sanâ matutè sejungatur, brevì serpit, lege circuitûs, ad præcordia lethale virus. Cruenta in infesto bello urgeant arma, multi, post læsos fractosvè Artus, postremo die fata clauderent, nî solers Chirurgus auxiliatrices porrigeret manus. Porrò circa ἀκρωτηριασμὸν varii varias instituerunt methodos, inter quas quàm citiorem, tutiorem & jucundiorem comprobârunt ratio & experientia, eam præ cæteris seligere juvat.

* *Auctore M. ELIA COL DE VILLARS, anno 1744.*

I I.

QUO citiùs, tutiùs & jucundiùs Chirurgica celebrentur opera, reſcindendarum partium ſtructuram callere operæ pretium eſt. Meminerit igitur Chirurgus Femur unico conſtare oſſe, totius corporis maximo & longiſſimo, fiſtuloſo, medullâ referto, antrorſùm curvo; Crus verò duobus fulciri oſſibus, *Tibiâ* & *Fibulâ*, in utroque extremo ſimul junctis, in medio diſſitis. Primum, quod & *Focile majus* audit, longum eſt, inordinatè triangulum, in medio concavum, medullâ repletum, interiùs ſitum, in cujus ſuperiore & anticâ parte prominet tuberculum cui muſculorum Cruris extenſorum tendones annectuntur. Secundum, *Fibula*, ſcilicet, vel *Focile minus*, Græcis *Περόνη*, Tibiâ minus, extrinſecùs ipſi coextenſum eſt. Articulo Femoris cum Tibiâ mobile apponitur os umbonis figuræ, *Patella* ſive *Rotula* nuncupatum, peculiari ligamento, muſculorumque tendonibus firmatum. Multi memorata oſſa amplectuntur muſculi variis exercendis motibus apti nati. Femur præſertim ambiunt anteriùs, interiùs & exteriùs quatuor *extenſores*, *Gracilis*, nimirùm, *Anterior* vel *Rectus*, *Vaſtus* cùm *internus* tùm *externus* & *Cruralis*; ſex verò *flexores*, *Biceps*, nempè, *Semi-nervoſus*, *Semi-membranaceus Gracilis internus*, *Sartorius* & *Poplitæus* poſticam & internam ejuſdem oſſis partem potiſſimùm tegunt. Tibiam & Fibulam obvolvunt octo muſculi; duo, videlicet, pedis *flexores Tibiæus anticus* & *Peronæus brevis*, anticam Cruris faciem occupantes; ſex autem *extenſores*, *ambo Gemelli* ſive *Gaſtrocnemii*, alter *externus*, *internus* alter, *Solæus*, *Plantaris* vel *Gracilis poſticus*, *Tibiæus poſterior*, *longus* aut *poſticus Peronæus*. Tres primi maximam ſuræ molem conſtituunt, & in validam cedunt Achillis chordam, quos inter, gracili tendone, deſcendit Plantaris. Cæterorum ſitus ex nomenclaturâ. Adde muſculum *membranaceum*, vulgò *Faſciam latam*, in anteriorem & exteriorem Femoris, externamque tibiæ faciem, membranæ ad inſtar, expanſam. Nec interoſſeum ligamentum Tibiam inter & Fibulam intermedium oblivîſcare. Hos breviter deſcriptos Artus alluit arteria cruralis, externæ Iliacæ ſoboles, ſub abdominalium muſculorum arcum exoriens, in anticâ & ferè internâ ac ſuperiore Femoris parte, Faſciâ latâ & ſolis tegumentis tecta. Poſt quinque vel ſex tranſverſos digitos iter pergens, mox profundior internam, ſubindèque ſenſim poſticam, ad poplitem uſque, partem legit, ſolâ hîc adipe & cute cooperta. Hinc bifida *anteriorem* largitur *Tibialem*, ligamentum interoſſeum perforantem, & *Tibialem poſteriorem*, à quâ abſcedit tertia arteria *Suralis* dicta. In venam Iliacam externam, reducem ab arteriis deſcriptis cruorem effundit vena cruralis. Nervus tandem cruralis cum arteriâ & venâ ejuſdem nominis ex Abdomine egrediens, anteriorem & internam totius Artûs partem, Iſchiaticus verò poſteriorem & externam, ſurculos hinc indè largiendo, luſtrant. Cognitâ ſic Femoris & Cruris ſtructurâ, quoties alterutrum reſcindere neceſſe fuerit, hoc opus faciliùs & tutiùs ſuſcipies.

I I I.

VULGARIS reſecandi Femoris aut Cruris methodus hæc eſt. Præmiſſis omnibus requiſitis remediis, inſtrumentiſque, ad id opus idoneis, ordine diſpoſitis, æger in cubilis margine ſemi-ſupinus collocatur, in famuli brachiis innixus. Adjutores duo reſcindendum membrum, Femur v. g. apprehendunt, firmiterque ſuſtinent, alter, ſcilicet, partem ſuperiorem, inferiorem alter. Super arteriâ crurali, infra ejus exortum, linteus imponitur globulus circulari ſplenio tres digitos lato continendus. Circa hoc ſplenium injicitur laqueus qui torculari extrinſecùs ita conſtringitur, ut inhibeatur cruoris curſus; mox cute muſculiſvè, quantùm fieri poteſt, ſurſùm retractis, ad inferiorem Femoris partem alter admovetur laqueus, quò ſecandæ carnes firmiores ſtent, & poſt Amputationem deorſùm deprimi, ac truncum faciliùs amplecti poſſint, ne ſecatum os longiùs promineat. Tunc Chirurgus extra membrum ſitus, cutem & carnes, infra ſecundum laqueum, cultro falcato, ad os uſque in circulum ſcindit. Hinc adjutor, ſplenio ſemi-fiſſo, ſanas retrahendo carnes ſuſtinet, dum Opifex ſerrâ primùm leniter, deindè celeriter, leviter tamen os deſecat. Peractâ inciſione remittitur torcular, ut exſiliens cruor arteriarum ſitum indicet. Rursùs torcularis ope cohibito ſanguine, circa detectas arterias curva utrinque trajicitur acus

ceratum ducens linum, quo hæc vaſa ligantur unà cum quâdam carnis portione vaſorum tunicas, calcitræ ad inſtar, ab arctiori conſtrictione fili tutante, interjecto eâdem de cauſâ duplicem inter nodum ſpleniolo. Abſolutis ligaturis longiora relinquntur fila, ut extra faſciationem relevari poſſint & per ſuppurationem exſolvi. Cùm huic operi ſubjicitur crus, exciſis à Chirurgo, intra tibias ſito, muſculis, inreroſſeum ligamentum ſcalpello recto incidendum venit. Poſteà ſerrâ ſecantur oſſa, à craſſiori, Tibiâ, ſcilicet, incipiendo, hinc ambo ſimul incidendo, ita tamen ut Focile minus prius ſit omninò reſecatum. His peractis, oſſium extremis ſicci admoventur plumaceoli, amplumque ſectis carnibus linamentum vel nudum, vel pulveratâ terebinthinâ reſperſum. Soluto inferiori laqueo, cutis & exciſi muſculi deorſùm deprimuntur, truncum, quantùm fieri poteſt, cooperiendi cauſâ, & ne ſurſùm recedant, duæ ſuper linamentum decuſſatìm applicantur teniæ, quæ emplaſtro glutinoſo illitæ, cuti tenaciter adhærent, cruciatiſque ſpleniis continentur. Aptâ demùm obvolvitur faſciâ membrum in loco idoneo reponendum. Solvitur interim torcular: at ne ſuperveniat hæmorrhagia, laxeturque faſciatio, adactâ miniſtri manu, totus per aliquot horas fulcitur apparatus. Hæc de Brachio ſimiliter dicta ſint. Verùm amputatione ſic celebratâ, diætâ & venæ ſectionibus ritè adhibitis, vulnus, niſi intra duos, tres quatuorvè menſes, ſanari non ſolet, & præterquàm quòd diutiùs protrahitur curatio, cutis & muſculi, elatere ſuo ſurſùm retrahi perpetuò nitentes, mutilatum membrum oſſe prominente, denudatum ferè relinquunt multis obnoxium incommodis. Aliam igitur decurtandorum Artuum methodum inquirere ſatage. Nullam autem invenies aptiorem eâ, quâ cutis & carnis ſegmenta, reſecato trunco aptanda, ſuperſint.

I V.

EX dicendis tibi manifeſtò patebit in Artubus reſecandis carnis ſegmina reſervare ſatiùs eſſe. Sed ut ſis votorum compos, antequam ſuſceperis opus attento animo perpendere neceſſum habeas, utrùm huic ferendo pares ſint ægri vires; num ſphacelo totum afficiatur membrum, aut alio lethali morbo ſit corruptum; inutilis ſiquidem & irrita foret amputatio; num tandem abſque membri jactura ſuccederet ſanatio. His itaque conſideratè penſitatis exciſione ſtatutâ, ſuo quibuſque loco diſpoſitis, præmiſſiſque præmittendis generalibus auxiliis, ſi Femur v. g. ſecare neceſſe fuerit, ſic ad opus te accinges. Sanguinis circuitu, torcularis ope, cohibito, adjutores duo membrum firmè contineant. Tunc arrepto manu ſcalpello recto ſeptem circiter pollices longo, ſex lineas lato, dorſo ſurſùm ſpectante, extrorſùm collocatus, mucronem ejus ad os uſque adiges, in anteriori Femoris parte ubi ſecandum eſt os, quatuor ſcilicet, ſupra genu tranſverſos digitos. Cùm os pertigeris, ſcalpellum in ejus latus inflectendo, poſticos quoque muſculos & ipſam cutim transfiges, deorſùmque ſecando duces inſtrumentum per digiti transverſi longitudinem; mox extrorſùm obliquè incidendo, cono ſimile formabis ſegmen eâ longitudine cæſum, quâ cum altero fingendo accuratè adaptari poſſit. Dein adacto ſimiliter ſcalpello aliud ex altera oſſis parte ſegmen ſecato. Ambobus ſegminibus, fiſſi ſplenii beneficio, ſurſùm elatis, quod carnis relictum fuerit, ipſummet Perioſteum ſcalpello incurvo circumcide; os exinde, ut ſupra, ſerrâ deſeca. Fragmenta, ſi quæ ſuperſint, *inciſoriâ* Forcipe confeſtim deme, ne carnes pungant lædantque. Mox ligatis ſolito more vaſis, deflexis infrà poſteriorem inſecturam ligaturarum filis, ac vulnere egelidâ aquâ eluto, ſegmenta ſine mora ſolerter accommodabis, inter ſe & truncum ut hæreant. Vulneri ſecundùm ejus longitudinem ſiccum impones plumaceolum, & latum extremo membri linamentum admovebis, operiendum ac continendum fiſſis ſpleniis, glutinoſo emplaſtro illitis, quorum extrema cum ſuperiori Femoris parte decuſſatim conglutinabis, ſuturæ ad inſtar ſiccæ, apparatumque faſciatione idoneâ, & laneo vel coriaceo firmabis pileolo. Truncum tandem, admotâ miniſtri manu, per aliquod tempus premi curabis, ut intimiùs inhæreſcant carnes, obturenturque vaſa. Denique ſolvatur torcular. Eadem methodo fiat Cruris Amputatio, ſervatis in ſuperiore corollario prædictis cautionibus. At deficientibus in anteriori parte muſculis, tegumentis hîc

transversim sectis, ad utrumque latus segmina fieri juvat; haud prætermissâ interossei ligamenti accuratâ sectione. Quidam unicum ponè Tibiam & fibulam cæsum segmen sufficere autumant; hos nec in Cruris, nec in Brachii decurtatione vituperandos censemus. Iis omnibus ex arte adhibitis, solitâ & idoneâ curatione institutâ, diætâ & venæ sectionibus non omissis, lætus videbis intra decimum octavum præter propter diem integram vulneri supervenire sanationem.

V.

JAM nunc dubius & anceps hærebis utrùm hæc decurtandorum Artuum ratio sit vulgari præponenda? Perpende quot inde sint ægris emersura commoda. 1°. Quidem multò citior est sanatio, imò nullâ superveniente ossis exfoliatione; cùm ex vulgari methodo ad tres quatuorve menses aut ampliùs curatio protrahatur, relictis plerumque ulceribus curatu difficillimis, quorum in sanguinem refluens pus febrem lentam, diarrhœam, marasmum, ipsamque mortem producere potest. Adde quod collisu nonnumquam renovetur ulcus. 2°. Aptè reposita segmina sibi & ossi facili negotio cohærent, truncum obvolvunt, operiunt; sicque reservata caro mutilatæ parti pulvinaris loco est, & sine molestia, Crure amputato, artificialis Cruris ope, incedere, currere, genu flectere & extendere pro lubitu valet æger. Contrà aliâ rescindendi ratione secatum os neutiquam tegunt musculi, quin sæpè sæpiùs extra carnes longè prominet, non parvum incommodum gressui daturum. At inquies ἀκροτηριασμὸς per insitionem institui minimè videtur quin gangrenæ, vel saltem periculosæ suppurationi detur ansa; abscissæ quippè carnes non ita sibi invicem & mutilato trunco cohærere, nec conglutinari possunt nisi spatium quoddam relinquatur excipiendis aptum stillantibus liquidis, mox stagnaturis & brevì corruptelam suscepturis. Verùm si ad promptum illud & mirandum naturæ opus attendas in partibus sibi invicem agglutinandis, licet à se longè dissitis, in restituendis v. g. leporinis labiis, etiam maximè distantibus, in resarciendis decurtatis naribus, &c. omnis facilè vanescet metus, modò vulnerata recenter labra sanguine madentia & sana, ad invicem proximè jungantur, ac idoneæ fasciationis beneficio, & comprimente famuli manu, probè conjuncta serventur. Urgebis an non obstaculo erunt excrescentiæ seu exostoses quæ in homine vegeto observantur aliquandò è trunco emergere? Succus enim nutritius ex ossibus sectis perpetuò defluens, hasce producere potis est excrescentias quæ conservatam carnem pungendo, incedenti nocivæ admodùm forent. Respondemus accurato apparatu apprimà tenace huic incommodo præcaveri. Solutis igitur prædictis difficultatibus; consideratis verò commodis ex proposita methodo oriundis, nulla sequenti potior conclusio,

Ergo in resecandis Artubus, carnis segmina reservare, satiùs.

DOMINI DOCTORES DISPUTATURI.

M. Hugo GAUTHIER.

M. Ludovicus-Gilbertus-Alexander BOYROT DE JONCHERES.

M. Carolus SALLIN.

M. Simon VACHER.

M. Cosma-Augustinus LEZURIER.

M. Nicolas JEANROY.

M. Joannes-Baptista-Ludovicus CHOMEL, *antiquus Facultatis Decanus & Medicus Regis ordinarius.*

M. Hyacinthus-Theodorus BARON, *antiquus Facultatis Decanus, nec non Castrorum Regis in Germaniâ & in Italiâ Proto-Medicus.*

M. Ludovicus-Maria POUSSE, *Eques & Censor Regius.*

Proponebat Parisiis PHILIPPUS QUERENET, Viennensis, Doctor Medicus Monspeliensis, necnon Saluberrimæ Facultatis Medicinæ Parisiensis Baccalaureus. A. R. S. H. 1764. A SEXTA AD MERIDIEM.

Typis Viduæ QUILLAU, Universitatis & Facultatis Medicinæ Typographi, 1764.